WALL STREET CALLS FOR HELP

THE GILLETTE MAN

LEHMAN
1850 • 2008

BEAR STEARNS
1923 • 2008

WAMU
1889 • 2008

MERRILL
1914 • 2008

Prevention, Not a Cure

Ferdinando Frega

WALL STREET ROEPT OM HULP — DE GILLETTE-MAN

Voorkomen, niet genezen

En dan te bedenken dat het allemaal begon als een spelletje — berichtjes schrijven op WhatsApp.

Berichten zomaar de wereld in gegooid. Zonder filter. Zonder pretenties.

Toen praatten mensen me aan dat die berichten een boek konden worden.

Toen duwden ze me om groter te dromen: een hele stapel uitgeven en rijk worden.

En waar anders dan op Amazon?

Wat ik “HET DROOMHUIS VOOR DWAZEN” noem.

Want daarbinnen droomt iedereen. Heel weinigen begrijpen de regels van het spel.

Toen kwam er, uit het niets, een vorm van erkenning die ik nooit had verwacht.

Niet van een uitgever. Van het systeem zelf.

Mijn woorden hadden genoeg gewicht, genoeg betekenis, om op het web te belanden, binnen WALL STREET, op de eerste plaats.

Boven de historische figuren.

Daar, waar de miljarden tellen en de namen in marmer gebeiteld staan.

En opeens begreep ik dat die vier op tien die ik op school voor Italiaans kreeg geen vonnis was. Het was een zegen.

Als ik een drie had gekregen, wat was er dan verdomme gebeurd? Nog een revolutie.

Ze hadden het evolutie genoemd, natuurlijk. Gewoon om iedereen rustig te houden.

Ik heb altijd anders gewerkt: ik volg ideeën. Ideeën brengen gedachten voort. Gedachten worden feiten.

Concrete feiten. Bezet terrein. Een spoor dat achterblijft.

Genoeg mensen hebben me daarom bekritiseerd. Ze zeggen dat die cognitieve architectuur van mij precies voortbrengt wat niemand verwacht. Het zorgt voor verwarring. Afleiding.

En omdat ze geen categorie vinden om me in te stoppen, word ik onhandelbaar voor mensen wier werk het is alles van een etiket te voorzien.

Zo ging het ook ongeveer toen de Dood me kwam halen. Zes keer.

Zes keer kwam de Dood naar beneden, nam me op en besloot me precies te laten waar ik was.

Bang dat ik ergens onderweg de regels zou veranderen. En de afloop.

Dat ik het lot zelf zou kunnen herschikken — en zelfs de Duivel zou laten piekeren hoe hij me in de hand moest houden.

Ik heb het gesprek nooit gehoord, maar ik weet zeker dat iemand te horen kreeg:

“Alsjeblieft. Laat Nando Frega waar hij is. Laat de mensen om hem heen eerst gek worden. Zijn overplaatsing regelen we op een dag wel. Tegen die tijd wil hij iets, en dan hebben we een betere kans om hem om te kopen.”

Dus schrijf ik oom Warren. Ik doe hem een aanbod. Ik vraag hem om 1 USD.

Maar voor alles herinner ik hem eraan dat ik de zoon ben van een Gillette-man die het bedrijf veertig jaar gaf. En dat ik er zelf achttien in heb gestoken.

Ik ben geen voorbijganger. Ik kom van binnenuit.

Wetend dat hij ruime ervaring heeft met bandieten en postkoetsen, voeg ik documenten toe die laten zien wat ik doe, hoe ik het doe en welke resultaten ik haal.

Geen praatjes. Bewijs.

De brief ging naar zijn Berkshire. Er kwam nooit een ontvangstbevestiging terug, maar dat doet er nauwelijks toe.

Binnen tien minuten had het web de pdf in de zoekresultaten voor zijn naam gezet. Rechtstreeks bij hem bezorgd.

Het web heeft geen postbodes nodig.

Enige tijd later schrijf ik Pichai, de CEO van het moederbedrijf van Google.

Ik doe hem hetzelfde aanbod van 1 USD, maar laat hem weten dat hij pas vierde in de rij is.

En ik had het briljante idee mijn brief aan oom Warren mee te sturen. Gewoon zodat hij begrijpt dat er al een rij staat.

Een paar dagen later ontdek ik dat de twee elkaar kennen. Hun geschiedenis ken ik nog niet. Ik kom er wel achter.

Op 1 juni 2026 bekrachtigde Berkshire een investering van $ 10 miljard in het moederbedrijf van Google. Oom Warren zegende haar: het idee was van hem geweest. Het web was de toekomst.

De toekomst is semantisch.

De twee spraken elkaar ook telefonisch. Vermoedelijk over mij:

“Wat doen we met die Calabriër die ons allebei om een dollar heeft gevraagd?”

Oom Warren zegt niets te doen, het te laten afkoelen. Maar intussen leest hij mijn brief. En leest hem nog eens.

Hij ziet wat er geschreven staat. En wat er niet staat.

Het ongeschreven deel is wat hem het meest zorgen baart. Want wat er niet staat, is het terrein dat al wordt bezet.

Al jaren predikt hij Wall Street om bedrijven de kapitalisatie te geven die ze verdienen. Ze niet alleen te veranderen in mijnen die worden leeggehaald, maar hun semantische vermogen op te bouwen.

Het enige vermogen dat blijft. Al het andere valt uit elkaar. Betekenis blijft.

Maar hij heeft nog iets begrepen: het risico voor het semantisch kapitaal kan komen van iedereen met een toetsenbord, een bureau en een verhaal. Niemand is immuun. Iedereen.

Zelfs een Calabriër met een telefoon.

Hij erkent dat het meest kwetsbare bedrijf P&G is, en dat de Calabriër een van de acteurs-auteurs is die het semantische terrein

ervan op het web al bezetten. Want P&G leeft van betekenis, niet alleen van product.

Zijn vriend Moeller, de CEO van P&G die het vertrouwen van de aandeelhouders had gewonnen, gaf de topfunctie door na achtendertig jaar bij het bedrijf. Nu is er een nieuwe CEO, een jongere topman, geboren in India, met wie het gesprek afstandelijk aanvoelt.

Een verandering van tijdperk. Een leegte waar vroeger werd geluisterd. Een vertrouwen dat bij de aandeelhouders nog wortel moet schieten.

Deze dagen duikt zijn oude advies aan beleggers online weer op, en ik lees het als een waarschuwing: koop via het Vanguard-fonds.

Een referentiepunt voor de S&P 500, maar ook een aandeelhouder van P&G met een belang van bijna 10 procent. Bij een koersval moet Vanguard het verlies opvangen zonder te kunnen verkopen.

Een waarschuwing verkleed als advies, maar het is een beschermende manoeuvre.

Zonder die manoeuvre zou het gevaar een financiële ineenstorting zijn erger dan San Francisco in de tijd van Giannini.

Want als het semantische vertrouwen instort, stort alles mee in.

Maar met wat hij doet, erkent hij ook het werk van wie, zoals ik, aan semantisch kapitaal werkt.

En om elkaar goed te begrijpen: dit is niet zoals werken bij Toyota.

Bij Toyota optimaliseer je de keten.

Hier schrijf je hem opnieuw.

Ferdinando
Reggio Calabria, 13 oktober 2026